

forhold, man har at gjøre med, og ikke Eghedsforhold. Dernæst skal jeg bemærke, at naar det er blevet omtalt, at Pleieforældre skulde have Lov til at klage over Børnenes Behandling i Skolen, ligesom de virkelige Forældre have det, saa behøver dette jo ikke at staa i Løben, det betragter jeg rigtig nok som en Selvfølge; men jeg havde forstaaet det saaledes, at man mente, at Tilsynet som saadant skulde have Noget med Børnenes Behandling i Skolen at gjøre, og det synes jeg ikke kunde gaa an.

Clausen: Ja det har naturligvis ikke været min Mening, at Tilsynet skulde staa over Skolelærerne, men kun, at det skulde tilse Børnenes Behandling ligesom Pleieforældrene og Faderen, og det forekommer mig, at det maa kunne gjøre det med en ganske anden Vægt og Autoritet end en simpel, jevnl Mand, som vil søle sig trykket ved at henvende sig til Skolelæreren, og, dersom det ikke frugtede Noget, da gjøre Ansvar gjældende mod Skolelæreren. Det forekommer mig, at et saadant Tilsyn vilde kunne forsvare Børnene med en ganske anden Autoritet, naar Skolelæreren optræder paa en Maade, som maa betragtes som Mishandling. Naar der har været Tale om Tilsynet i Kjøbenhavn, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at her i Kjøbenhavn er der et ganske andet Tilsyn, her vilde en saadan Behandling ikke blive taalt, som er bleven taalt i Sørgjøbing. Jeg har i Efteraaret læst to Domme om dette Emne. I det ene Tilfælde var det en Pleiefader, en Sømand Schmidt, som havde behandlet sit Pleiebarn paa samme Maade med blodunderløbne Slag, han blev dømt til 8 Dages Vand og Brød, og i det andet Tilfælde var det en Pleiemoder, som havde behandlet sit Barn paa samme Maade, som det ved Lægeattest var godtgjort, at det paagjældende Barn var bleven behandlet i Sørgjøbing, og hun fik 15 Dages Vand og Brød. Men naar en Skolelærer behandler et Barn paa en saadan Maade, bliver der ingen Tiltale. Jeg vil dog henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, om det ikke kunde komme ind i Lovforslaget som dettes Grundtante, at Tilsynet følger Børnene, enten de ere ude eller hjemme. Dette Forhold i Sørgjøbing har, tør jeg nok sige, vakt nogen Forargelse, og jeg tør ogsaa nok sige, at det ikke tjener Autoriteternes Upartisthed, at de ikke have paatalt dette Overgreb, hvori denne Mand har gjort sig skyldig, og man er jo ikke utilboielig til at ville mene, at der er andre Hensyn, som have gjort sig gjældende overfor ham, og at man navnlig ser

igjennem Tingre med ham, fordi han er en meget yndet Foredragsholder i visse politiske Kredse og Formand for en Klub. Det er Noget, som ikke gavner Autoriteterne her i Landet, at noget Saadant kan siges eller blot antydes.

Leth: Vi staa her i Begreb med at vedtage en Lov paa et Omraade, som vi Alle erkjende for at være særdeles vigtigt, et Omraade, hvor Lovgivningsmagtens Virksomhed netop tiltrænges, men bliver da det, som vi her vedtage, og hvorom vi kunne blive enige med Landsting og Regjeringen, de Regler, der skulle følges i Landet med Hensyn til Tilsynet med Pleiebørn? Nei, paa ingen Maade. Enhver Kommunalbestyrelse kan med Justitsministerens Approbation sætte sig ud over det og bestemme, at noget ganske Andet skal være gjældende. Det er dette, der forekommer mig at være et ganske mærkværdigt Forhold, som jeg ikke kan forstaa. Den meget ærede Justitsminister bemærkede, at han principielt ikke havde Noget at indvende imod, at dette Forholds Ordning helt gik over i Rigsdagens Haand, altsaa fra den Side stode vi heller ikke paa nogen Vanstuelighed. Naar Lovgivningsmagten i det Hele taget bliver enig om en Lov, bliver enig om, at et Forhold skal ordnes paa en bestemt Maade, enig om, at visse Foranstaltninger, som man anser for betryggende, skulle træffes, da forekommer det mig dog at være unaturligt, at enhver Kommunalbestyrelse med Justitsministerens Approbation skal kunne sætte sig ud over det, saa at det, vi have vedtaget, slet ikke bliver fulgt. Jeg tror ikke, man i saa Henseende kan hente noget Argument fra den kommunale Selvfrelse. Jeg bekjender mig at være en stor Ven af det kommunale Selvfrelse, men saaledes, at det kommunale Selvfrelse slutter sig til den bestaaende Lovgivning, og ikke omvendt saaledes, at det kommunale Selvfrelse kan vedtage noget Andet end det, som den bestaaende Lovgivning foreskriver. Det er kun disse saa Bemærkninger, jeg har villet gjøre, for atter at henlede det høie Things Opmærksomhed derpaa, og dersom denne Betragtning maatte vække nogen Sympathi, vinde nogen Tilslutning, kan jeg kun glæde mig over, at der efter den høitærede Justitsministers Udtalelser heller ikke fra Regjeringens Side vil være Noget i Veien for at gaa den Vej, jeg har antydet, nemlig at Rigsdagen, Lovgivningsmagten i det Hele, tager dette Forhold i sin Haand og ordner det saaledes, som vi i mene, det skal være, og at vi ikke træffe en Ordning, som man kan tilside sætte efter Behag.